

Recreatio.

Een dag tijdens de vakantie...We hadden zin in een herinneringsreisje. Een daagje met de auto langs verschillende paatsjes en plekjes waar we herinneringen aan hebben.

Daar hoort ook het plaatsje Gaastmeer in Friesland bij.

Zo'n 12 of 13 jaar geleden maakten we, met de fam. Bevelander, een boottocht over de wateren van Friesland. Op een zaterdag meerden we de boot af in het haventje van Gaastmeer. We klauterden over een oude schuit naar de vaste wal. Het eerste dat we daar ontwaarden was een oude schipper..pet op en pijp aan. We vroegen de oude baas of we in Gaastmeer naar de kerk konden gaan. De oude baas knikte instemmend. Ja, we konden naar de kerk, 's morgens en 's middags.

Vanwege onze zogenaamde liefde voor de oude waarheid, vroegen we naar de modaliteit van de Herv. Gemeente. Van zulke vreemde dingen had de oude schipper geen verstand. Toen we de zaak trachtten te verduidelijken door te vragen: Is de dominee vrijzinnig, confessioneel of bonder? antwoordde de man: 't is in ieder geval geen bonder, maar wel een goeie..je moet zelf maar horen...

De andere dag togen we naar het vriendelijk ogende kerkje, waar we werden begroet door een aardige heer bij de ingang. Het kerkje bleek in deze zomermaand goed bezet. Gewapend met ons liedboek, vonden we toch nog een plaatsje.

Opeens verscheen de vriendelijke heer, die ons bij de ingang begroette, op de preekstoel, nu gehuld in toga. Staande op de kansel kon de prediker door de ramen naar buiten kijken. Eensklaps stopte de Heilige Dienst. Blijkbaar zag de prediker een paar laatkomers aankomen. Hij keek ons aan met een blik van: even geduld, mensen..zwaaide met de armen naar de laatkomers, en riep: Kom

binnen, mensen! Er gaan veel makke schapen in een hok. Vervolgens werd de dienst voortgezet.

Ach, ik vergeet zoveel; maar sommige dingen blijven met je meereizen. Zo ook deze preek. Het ging over de woorden uit Psalm 51: Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd.

Na afloop van de dienst zong een Duitse gastorganist een gedeelte uit een cantate van Bach.

Vervuld van het gehoorde, wandelden we terug naar de boot. 's Middags werd een Doopdienst gehouden.

Er werd een Mongooltje gedoopt. Van die dienst kan ik me herinneren de ontroering van het sacrament. Nog zie ik, in gedachten, ook onze kinderen opstaan, toen de dominee zei dat ze gerust mochten komen kijken.

Sommige mensen vinden zoiets niet gepast. Toch nodig ik meestal de kinderen uit te komen kijken naar de doop van het kindje. Voor mij is dat zoiets als "Avondmaal voor kinderen". Daar mogen onze kleine kinderen ZIEN, wat ook met hen gebeurd is. Verder kan ik me nog herinneren, dat ik dacht: Gelukkig zit ik niet tussen Bazel en Dordt, maar in Gaastmeer.

Jaren na deze zondag las ik ergens in een kroniek de namen van overleden predikanten in dat jaar.

Ook de predikant van Gaastmeer werd genoemd. De gedachte kwam boven: Zou dit de door ons gehoorde predikant zijn? Nu begrijpt u de verborgen trek naar Gaastmeer! In Gaastmeer gekomen, maakten we een wandelingetje naar het kerkje, met daaromheen het kerkhof. We liepen om de liefelijke hof heen, maar konden het graf van de predikant niet vinden.

Tenslotte bleef ik achter om de hof nog eens nader te bezien. Vrouw en kind zouden intussen het kleine dorp een doorwandelen.

Opeens zag ik in een hoek van het kerkhof een grote glanzende steen. Het meest in het oog springende waren de in grote letters gebeitelde woorden:

HIJ OPENT! NIEMAND SLUIT!

Daarboven stond, in de Latijnse taal, een tekst uit het Johannes-Evangelie. Als ik me goed herinner: Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven! Dan volgde het woord RECREATIO = Herschepping. Verder de namen van een echtpaar. Daaronder, bij iedere naam 4 data. Hieronder nog de woorden:

LOOFT GOD, DE ALMACHTIGE!

Ik vermoedde dat dit het graf van de oud-predikant van Gaastmeer moest zijn, maar op de steen stond het niet vermeld. Aan een mevrouw die voorbij wandelde, vroeg ik: Is dit het graf van de dominee van Gaastmeer? Zij wist het niet..ik ben niet van de kerk. Als u meer wilt weten...dâar woont een zoon van de dominee.

Na aangebeld te hebben, bleek ik op het juiste adres te zijn. Ja, zei de man, dat was het graf van z'n vader, oud-predikant van de gemeente Gaastmeer. Vader werd 67 jaar. Het huisje, door hem en de architect ontworpen, was in aanbouw. Toen werd hij ziek..kanker. In datzelfde jaar werd ook moeder ziek..hersentumor. Binnen twee maanden stierf moeder. Vader had veel pijn. Hij wilde geen operatie, geen bestralingen, geen chemotherapie. Moeders dood vormde de zwaarste klap.

Hoe ging het met vader in dat moeilijke jaar? Nou, zei de zoon: Hij was wel eens nukkig. Ja, ik kon me dat wel indenken! In één jaar alles weg! Voorzichtig informeerde ik naar de 4 data op de steen.

Ja, zei de zoon..m'n vader had van die eigenaardige dingen. De data zijn: Geboortedag..Doopdag..Huwelijksdag en Sterfdag.

Vol met gedachten verliet ik de hof van de hoop. Via smalle, stille, m'n dochter zei vroeger: slordig aangeklede weggetjes, vervolgden we onze weg door het wijde land. Om ons heen wezen de oude torentjes naar de nu bewolkte hemel. Maar de woorden bleven glanzen: HIJ OPENT! NIEMAND SLUIT!

RECREATIO.

Gaastmeer.

Lieve lezer, zo weet u weer iets van recreatie. Je hoeft het niet ver te zoeken. Soms krijg je het, als een cadeautje, zo in je lege handen gemoffeld.